

TATIANA DE ROSNAY

Kwetsbaar

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Het was een woensdagmiddag. De dag van de kinderen. Ik zat aan mijn werktafel. Geconcentreerd. Onbeweeglijk. Mijn blik gericht op het scherm voor me. Geen geluid. Alleen het verre geroezemoes van het verkeer over de boulevard. Het was halfdrie.

Mijn mobiele telefoon ging. Er verscheen een nummer op het scherm. Een nummer dat me niets zei. Ik nam op.

‘Hallo, mevrouw Wright?’

Een mannenstem die ik ook niet kende.

‘Bent u de moeder van Malcolm Wright?’

Ik zei ja, ik ben zijn moeder. Hoezo? Wat is er?

‘Uw zoon heeft een ongeluk gehad. U moet onmiddellijk komen.’

Een ongeluk. Mijn zoon. Dertien jaar. Ik stond abrupt op. De kop thee op mijn bureau vloog door de lucht.

‘Met wie spreek ik?’

‘Met de ambulancedienst, mevrouw. U

moet komen, uw zoon is aangereden op de Boulevard M., hij is gewond, de bestuurder is doorgereden, we zijn op weg naar het H-ziekenhuis.'

Ik hoorde het allemaal aan, die onbekende stem die in mijn oor kraakte. Een ongeluk. Malcolm. De bestuurder was doorgereden. Het lukte me niet de juiste vragen te stellen. Mijn mond was week en werkte niet mee. Ik kon niet goed praten. Ik bedacht verward dat ik Andrew moest waarschuwen, want als ik nu wegging, wie moest Georgia dan van dansles ophalen? En dat het allemaal niet waar was, dat het allemaal een nachtmerrie op klaarlichte dag was, dat het niet echt gebeurde. Maar de stem kraakte nog steeds.

'Snel, mevrouw. Komt u naar de Eerste Hulp. Onmiddellijk.'

Ik pakte mijn spullen, mijn telefoon, mijn jasje en ik vertrok. Op de overloop kwam ik iemand tegen, ik duwde hem opzij. Ik geloof dat ik sorry, sorry mompelde.

Ik besepte al dat niets meer hetzelfde zou zijn. Dat mijn leven totaal veranderd was. Zomaar. In een paar seconden. De weg naar het ziekenhuis was eindeloos. Ieder stoplicht duurde een eeuwigheid. Ik probeerde mijn

man te bellen. Voicemail. Ik sprak geen bericht in. Wat kon ik zeggen? 'Andrew, Malcolm is aangereden. De ambulancedienst heeft gebeld. Hij is gewond. Ik ben op weg naar het ziekenhuis. Kom gauw.' Ja, dat had ik willen zeggen. Dat had ik willen uitschreeuwen. Maar ik kon het niet zeggen na de piepton, ik kon die woorden niet uitspreken, die zwaarwegende, verschrikkelijke woorden na de hartelijke, vriendelijke stem van Andrew, zijn tweetalige bericht: *'Hi, you've reached Andrew Wright, please leave a message after the tone.* Wilt u uw bericht inspreken na de piep?'

Nee, dat was onmogelijk.

Het ziekenhuis. Het lawaai. De mensenmenigte. De geur. De eindeloze gangen. De piepende karretjes. De wanhoop van andere mensen. Van mij. Alles wat er over ziekenhuizen wordt gezegd, de verpleegsters die het razend druk hebben, de onverschillige witte jassen. En in dat alles even de blik van mededogen, de glimlach, de handdruk die zorgt dat je de hoop niet helemaal verliest. De arts. Een jaar of veertig. Mijn leeftijd. Een scherp en mager gezicht. Een rustige, ernstige stem.

'Hij ligt in coma, mevrouw. Zijn toestand is

min of meer stabiel. Maar u kunt hem niet meteen zien.'

Coma. Het woord choqueeerde me. Malcolm was niet dood, maar hij lag in coma. Alsof hij sliep. Niet dood. Coma. Ik wist niets van coma. Ik had acteurs in een film zien doen alsof, maar ik had nooit in werkelijkheid iemand in coma gezien.

'Uw zoon heeft bij het ongeluk schedelletsel opgelopen, met een coma als gevolg.'

Ik keek naar mijn gymschoenen, naar mijn voeten, de voeten van een ontredderde moeder. Coma. Raar woord. Afschuwelijk woordje. Malcolm coma. Malcoma.

'Hebt u de vader gebeld?'

De vader. Mijn man.

'Nee, ik kon hem niet bereiken.'

'We gaan het samen proberen, komt u maar. Komt u maar met me mee.'

Een gammel bureau, een oude beige telefoon. Het nummer van Andrew. Voicemail. Ik probeerde zijn kantoor. De stem van zijn assistente: 'Hé, dag Justine, Andrew zit in een vergadering, hij kan nu even niet met je praten.'

Ik zei: 'Verbind me alsjeblieft door. Malcolm heeft een ongeluk gehad.'

Ik hoorde haar plotseling ademhalen en ze antwoordde: ‘Ja, ja, natuurlijk, mijn god, dat spreekt vanzelf, sorry.’

Andrews stem. De keuze van mijn woorden. Niet makkelijk, de juiste woorden kiezen terwijl je maar één ding wilt, en dat is neerploffen, huilen en stampvoeten. Hij zat in een vergadering, omringd door mensen, ik hoorde het aan zijn enigszins gehaaste, enigszins vermoeide toon (sorry, het is mijn vrouw – geïrriteerde glimlach –, dat duurt wel even): ‘*Yes, Justine? What is the problem?*’

Hij dacht waarschijnlijk dat ik een verhaal tegen hem ging houden over een onbetaalde rekening, een auto die niet meer wilde starten of een wiskundeleraar die klaagde over Malcolms houding in de klas, hij meende waarschijnlijk dat ik hem weer ging vervelen met gezeur over dagelijkse dingen, over iets banaals, iets onbelangrijks.

De keuze van de woorden. Eenvoudige woorden. Juiste, precieze.

‘Andrew, ik ben in het H-ziekenhuis. Malcolm is aangereden door een auto die is doorgereden. Hij heeft schedelletsel. Hij ligt in coma. Ik ben bij de dokter. Je moet meteen komen.’

Ik was tegenover de arts trots dat ik niet gehuild had. Ik hoorde niet wat Andrew antwoordde. Hij komt, geloof ik. Hij zei dat hij zou komen.

Ik wil mijn zoon graag zien. Hem in mijn armen nemen. Hem kussen. De dokter zei nee, het is nog te vroeg. Ik was bang, ik vroeg of het was omdat hij verminkt of toegetakeld was, dat hij daarom niet wilde dat ik hem zag. Hij zei nee, zijn toestand was stabiel, maar kritiek. Hij heeft stilte en rust nodig. Maar ik mag hem heel gauw zien. Plotseling dacht ik aan Georgia. De dansles was over een halfuur afgelopen. Georgia, negen jaar. Ik deed mijn ogen dicht. De dokter vroeg of het ging. Ik zei: 'Mijn dochter, ik weet niet wie mijn dochter van dansles moet halen.' Hij zei: 'Bel iemand op, uw moeder misschien of een vriendin?' Ik belde. Mijn moeder. Ik vroeg haar of ze Georgia van dansles wilde ophalen omdat Malcolm een ongeluk had gehad. Ik zei een niet-ernstig ongeluk, omdat het mijn moeder was en ik haar niet ongerust wilde maken.

Ik nam het mezelf kwalijk, want als het echt ernstig was, had ik tegen mijn moeder gelogen.

Andrew en ik tegenover een ijverige politieagent, een vermoeide computer die een fluitend geluid maakt. Een kamertje zonder ramen. Een bedompte lucht. Er stond maar één stoel, en Andrew was achter me gaan staan.

Burgerlijke staat. Adres. Beroep. Mijn man had een rustige, kalme stem. Hij praatte normaal. Alsof onze toestand volkomen normaal was. Alsof het volkomen normaal was om dit alles hier en nu aan deze onbekende te vertellen.

Geboren in Norwich, april 1963. Britse nationaliteit. Rue D. 27 in het 14de arrondissement. Architect. Zijn Engelse accent, dat hij ondanks twintig jaar Frankrijk nooit was kwijtgeraakt, deed de politiemann onopvallend glimlachen. Ik was eraan gewend, ik moest er zelf ook om glimlachen, maar nu niet. Nu niet meer.

Toen ik aan de beurt was, sprak ik met een klankloze stem. Ik kon niet anders. Pech gehad als Andrew me belachelijk vond. Met Andrew moest je altijd je kiezen op elkaar

houden. Nooit je emoties verraden. *Never explain, never complain. Stiff upper lip.* Pech gehad.

Geboren in Clichy, november 1965. Franse nationaliteit. Vertaalster. zelfde huisadres. Ze vroegen ons naar de burgerlijke staat van Malcolm. Geboren in Parijs, 14de arrondissement, september 1990. Middelbare scholier. Ze vroegen ons hoe het ongeluk had plaatsgevonden. Ik sperde mijn ogen wijd open, maar Andrew bleef stoïcijns. Nog steeds even kalm antwoordde hij dat we niet wisten hoe het ongeluk had plaatsgevonden; hoe zouden we dat trouwens kunnen weten, aangezien we er niet bij waren? Onze zoon was vanaf zijn muzikales alleen op weg naar huis, zoals elke woensdagmiddag. De agent pakte zijn telefoon en mompelde iets in de hoorn.

Achter ons stonden vreemden te wachten. Ze leken aan de lippen van de politieman, aan onze lippen, te hangen. Een man en een vrouw, jonger dan wij. Waarom stonden ze daar? Wat was hun overkomen? Waarom konden ze niet ergens anders wachten? Ik had zin om me om te draaien en hun te zeggen dat het een schande was om op die manier alles af te luisteren, om zo openlijk belangstelling te

tonen voor het verdriet van andere mensen, en alles over ons leven en ons drama aan te horen. Maar ik zei niets.

‘O ja, u bent dat geval van doorrijden na een aanrijding,’ zei de politieman. ‘We hebben verschillende getuigen, onder wie een buschauffeur die alles heeft gezien. Ze hebben al een verklaring afgelegd. Maar we hebben geen volledig kenteken. De auto reed te hard.’

Andrew vroeg of ze wisten welk type auto het was. Ja, een bruine Mercedes, een oud model. Die was door het rode licht gereden, had onze zoon geraakt en was zonder te stoppen doorgereden. Nu zag ik de scène voor me. Ik zag die zo duidelijk, zo plotseling, dat ik misselijk werd. Malcolm die van zijn muzikales terugkwam, zoals elke woensdag. Hij hoeft alleen de Boulevard M. over te steken. Een veilig kruispunt, met verkeerslichten die niet op groen springen terwijl je nog aan het oversteken bent. Malcolm die bij rood licht naar voren stapt als het groene mannetje verschijnt. Een bus die voor het stoplicht wacht. En dan aan de linkerkant een auto die de bus passeert, door rood rijdt en Malcolm schept midden op het zebrapad. Malcolm die door de